

L'OTAN es trau la màscara

En dues jornades viscudes amb indiferència pels barcelonins, s'ha celebrat en aigües de la ciutat l'entrega de la bandera de combat al 'Príncepe de Asturias' i la revista a l'armada de l'OTAN. Celebracions accidentades que han posat de manifest unes posicions de força, a partir d'ara indefugibles.

E. Company

Diumenge passat va dur-se a terme al port de Barcelona l'entrega de la bandera espanyola de combat al portaavions *Príncipe de Asturias*. L'acte va estar precedit, un dia abans, dissabte, per una revista naval en la qual van participar 30 vaixells de guerra pertanyents a 10 països de l'OTAN. La família reial d'Espanya, com també el ministre de Defensa, Narcís Serra, l'alcalde de Barcelona, Pasqual Maragall, el president de la Generalitat, Jordi Pujol, entre altres personalitats, i diversos alts càrrecs militars, van assistir a les celebracions.

En una setmana caracteritzada per la barcelonina final de la Copa d'Europa de futbol, l'últim partit dels *play-off* de la Lliga de bàsquet, i l'inici de la campanya de les eleccions europees, la revista naval i l'entrega de la bandera de combat al *Príncipe de Asturias* van passar desapercebudes per a la gran majoria de la ciutadania catalana. Aquesta indiferència va ser afavorida pel bon temps, que va omplir les platges de banyistes, que primaren el bronze de la pell al desplaçament de

l'armada de l'OTAN. Un aspecte a tenir present, set anys després que la mateixa data, el 1982, i sota l'atenta organització de l'aleshores alcalde de Barcelona Narcís Serra, sortís mitja Barcelona al carrer per a veure la parada militar del Dia de las Fuerzas Armadas.

La falta de gent no és un fet sorprenent, però, a la vista de l'escassa propaganda oficial dels actes navals duts a terme. Una constatació que ve a reforçar la línia dels últims viatges oficials al nostre país del rei d'Espanya, caracteritzats per la impossibilitat assistència ciutadana i per les extraordinàries mesures de seguretat.

Els grups detractors han tingut raons de pes en aquesta ocasió per a oposar-se a les celebracions militars del cap de setmana, la majoria d'elles basades en simples contradiccions oficials que després els esdeveniments no han fet més que accentuar. Les organitzacions oposidores més destacades han estat els partits Iniciativa per Catalunya (IC), Esquerra Republicana de Catalunya (ERC) i el Partit dels Comunistes de Catalunya (PCC), a part dels grups Crida a la Solidaritat i la Coordinadora per al Desarmament i la Desnuclea-

El portaavions 'Príncipe de Asturias'.

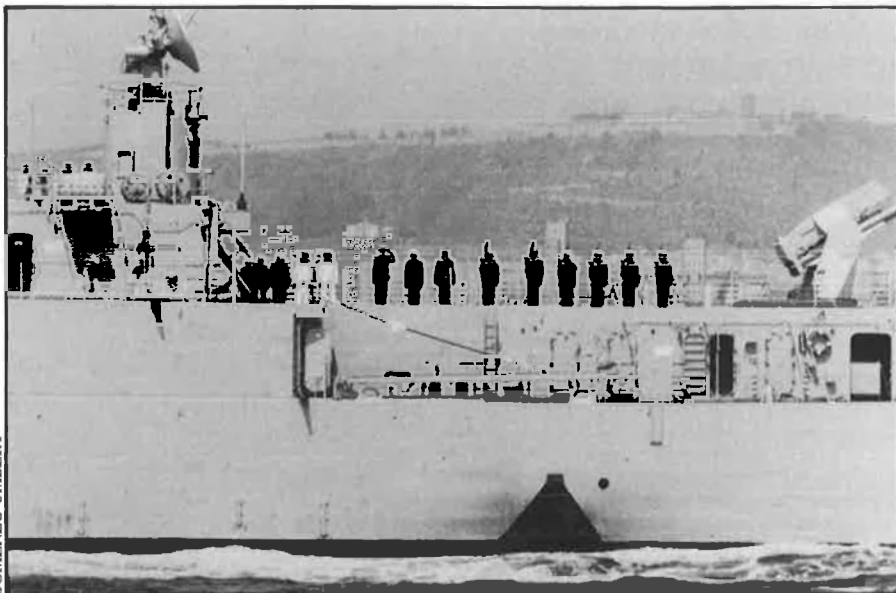
rització Total (CDDT), i el suport de la Federació d'Associacions de Veïns de la ciutat.

Una de les condicions en què s'ha basat l'oposició per a rebutjar la parada militar és que a Catalunya el vot negatiu en el referèndum per l'OTAN va ser àmpliament majoritari en la consulta del 1986, i per tant, la revista naval de l'armada de l'OTAN resulta un fet que desacredita la voluntat popular. Això i l'entrega de la bandera de combat al *Príncipe de Asturias*, l'espanyola, ha provocat un fort rebuig en els sectors més progressistes del país.

Paral·lelament, el fet que Barcelona, el juliol de 1988, fos declarada, per unanimitat del consistori, «municipi desnuclearitzat» contrasta amb la presència de l'armada de l'OTAN, en concret dels vaixells *Belknap* i *Folch*. Aquestes embarcacions transporten habitualment armament nuclear, però pel tractat bilateral de cooperació entre Espanya i els EUA no es pot fiscalitzar el contingut dels vaixells i, per tant, saber si portaven o no armes nuclears en la celebració de Barcelona.

Que les forces de seguretat de l'estat fessin una càrrega violentíssima, sense provocació prèvia, contra els manifestants contraris a la revista naval, el passat dissabte —que remet per la seva incongruència i brutalitat a la de Sant Jordi'85—, manifesta amb cruesa una realitat que després d'aquest incident ja no és defugible: que si l'OTAN no té arguments, utilitza la força, al capdavant la seva raó de ser.

Les posicions, doncs, s'han aclarit —desemmascarat, més aviat. A base, això sí, de bufetejar, junt amb els manifestants, també la pau, els drets humans i la democràcia. □

L'entrega de la bandera de combat va passar més aviat desapercebuda.